

ŽELIMLJE.

FOT. FR. VESEL.

FR. S. FINŽGAR:

POD SVOBODNIM SOLNCEM.

POVEST DAVNIH DEDOV.

I.
Od vzhoda, severa in zapada so se zgrinjali vojniki. Dan na dan so se vračali seli na majhnih, črnih konjičih, jezдили so na znojnih vrancih v gradišče in naznanjali starosti Svarunu, da so dobro opravili poslanstvo. Na dvorišču so potem posedali in polegali seli krog ognjev; hlapci so jim rezali pečene kose koštrunov z ražnja, Ljubinica, staroste Svaruna lepa hčerka, jim je točila medu in podarjala vsakemu selu kožušček iz bele jagnjičevine. Sin Iztok je pa za vsakim poslancem odjezdil iz gradišča in hitel naproti prihajajočim vojnikom.

„Svetovit te je navdahnil, starešina, vile so vas pospremile, hrabri vojniki, da ste pregazili močvirja, da ste preplezali gorska sedla in prišli sem do gradišča staroste — mojega očeta Svaruna, ki vas zahvaljuje in pozdravlja!“

Tako je nagovarjal mladi Iztok, sin Svarunov, prihajajoče čete Slovenov, ki so se zgrinjale v dolini krog gradišča. Vsak trenotek so se zabliskala kopja iz hrastovega gozda, v poznem večeru so zagorevale plamenice — in Iztok se ni utrudil. Vsako četo je pozdravil v imenu staroste, vsakega starešino odvedel v gradišče, kjer so dobili hrane in počitka pa prijaznih besedi in pozdravov veliko.

Dolina krog gradišča se je napolnila s šotori. Ponoči je plapolalo jezero ognjev po dolini, donele so bojne pesmi, meketali ovni in ovce, mukali so junci, ko so jih tirali v zakolj. Naokrog so pa porazgetavali konji, ki so mulili usehlo travo. Zakaj pozna jesen je prišla v dežel.

Na okopu gradišča se je izprehajal sivo-glavi starosta Slovenov, Svarun. Ljubinica mu je bila stkala iz belega lanu mehko haljo. Krog ledij mu je bila sešila gorkih jagnjičevin in stara pleča mu je bila odela z najlepšo ovnovo kožo.